

MISERICÒRDIA VULL I NO SACRIFICIS

per WALTER TRILLING

Els sinòptics ens contenen les especials circumstàncies en què fou cridat un apòstol. «Leví, el fill d'Alfeu», com l'anomena Marc. És un recaptador d'impostos, pertany a una classe social menyspreada i, fins i tot, odiada. Els jueus els consideren impurs perquè s'enriquen a l'esquena del poble. Jesús crida un d'aquesta classe social. Una vegada més es veu la predilecció de Déu pels humils i pels menyspreats de la societat.

El públic escolta la crida, s'aixeca a l'instant i s'uneix a Jesús. Ha conegut l'hora. La seva conducta correspon a les normes que Jesús havia establert poc abans, referents a la veritable vocació: no formula cap objecció, no demana un temps d'espera, sinó que es lliura sense reserves.

Mateu convida Jesús i els seus seguidors a menjar a casa seva i els obsequia. Aquest àpat atreu a altres companys i a tota classe de gent de dubtosa reputació. Jesús, amb els seus deixebles, està enmig d'ells; no s'avergonyeix d'aquesta societat i, menys encara, no tem de quedar impur segons la Llei. Els fariseus s'acosten als deixebles per tal de fer-los vacil·lar, i els diuen: «Per què el vostre mestre menja i beu amb publicans i pecadors?». Per a ells el que passa és escandalós i condemnable. Mai no pot ser aquesta la voluntat de Déu, ni això pot estar d'acord amb la Llei. Quina impressió pot causar la doctrina d'aquest mestre que es permet un tal escàndol?

Immediatament intervé Jesús, sense esperar que li preguntin res. La seva justificació és un proverbi, prudent i irrefutable per la seva claredat: «No són els bons els qui necessiten el metge, sinó els malalts». I no diu que els fariseus siguin del nombre dels sans, tot va contra aquesta possibilitat. Només cal fer ressaltar que ell ha estat enviat als malalts: «Aneu, doncs, i apreneu què significa "misericòrdia vull i no sacrifici"». Aquest verset continua fonamentant la justificació de Jesús. L'evangelista vol dir que tot el que Jesús fa no es fonamenta en la seva pròpia manera de veure, sinó en el mateix Déu. Així ho demostra l'Escriptura.

La veritable adoració de Déu ha de mostrar-se en la compassiva sol·licitud envers els dèbils i prostrats, en la bondat i en l'amor. La frase final: «Perquè he vingut...» diu una vegada més que Jesús no actua així per iniciativa pròpia, sinó que és l'expressió més concisa de la seva vocació.

Abans que res, la pietat farisaica ha d'aprendre, com un escolar, l'abecé del pensament de Déu: «misericòrdia vull i no sacrificis».